

— Ни единия ни другия. Нашия князь ще бѣде князь и на Босна и Херцеговина, а Пеко и Мичо ще му бѣдѣтъ Генерали.

— Ами само Босна и Херцеговна ли ще си присѣдинимъ, Стара-Сърбия белки пакъ ще оставимъ на турцитѣ?

— Какъ ще я оставимъ? Княза се готви за война съ Турция, и нашитѣ храбри соколи ще превзематъ не само Стара-Сърбия но и „Бугарску“.

— Ами Руссия да ли ще е съ насъ?

— И Руссия и Черна Гора и всички. Само маджаритѣ щѣли да бѣдѣтъ съ турцитѣ.

Такива и подобни на тѣхъ разговори щѣхте да чуете на всѣка крачка.

— Ратъ, ратъ *). Ратъ хочемо! се чуваше на всѣкъдѣ.

Сръбскитѣ вѣстници и периодически списания се надпрѣварваха, кой по пламенна статия да напише за повдиганieto на патриотизма у сръбитѣ и популяризиранieto на прѣдстоящия „ратъ“, за който, както се виждаше, бѣше се сериозно заело и сръбското правителство. На всѣка стѣпка се виждаха приготовления за война. Поръчваха се по работилницитѣ лопати, търнокопи, брадви и други шанцови инструменти. Купуваха се по пазаритѣ кола, коне, мулета и пр. за войсковия обозъ. Долни ризи, гащи, чаршафи и др. порѣбности за болницитѣ се работеха отъ женитѣ на всѣка къща доброволно и безплатно.

Нѣкои вѣстници, кой знае да ли отъ преголѣма ревность за популяризиране прѣдстоящата война, или просто съ спекулативна цѣль, издаваха по 2—3 пѣти на день малки притурки съ истински и фантастичетки телеграми по вѣстанието. Тѣзи притурки въ голѣмо количество се продаваха на народа по улицитѣ, пазаритѣ, дюкянитѣ, на войницитѣ въ казармитѣ и пр. Стигале да се чуе гласа на продавача „нови телеграмми“! и веднага се окръжаваше отъ тълпата за да си купува новини. Монетитѣ по 5 стотинки, — цѣната на притуркитѣ — така се и сипеха въ дѣлбокитѣ джобо-ве на продавачитѣ.

*) Война.